

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/4/2019
Identifikačné číslo spisu: 9512100097
Dátum vydania rozhodnutia: 21.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:9512100097.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci obvineného JUDr. U. M. J. X. Á. H. Y. pre pokus pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 21. septembra 2020 v Bratislave dovolanie obvineného JUDr. U. M., podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Michala Ellingera proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. januára 2019, sp. zn. 3 To 11/2016, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného JUDr. U. M. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej aj „súd prvého stupňa“ alebo „súd“) rozsudkom zo 17. februára 2015, č. k. PK-2T/23/2012-6336 uznal obvineného JUDr. U. M. za vinného (spolu s obvineným Mgr. Ing. Mgr. G. G.) z pokusu obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ spoločne predstierajúc, že sú oprávnení konať v mene obchodnej spoločnosti S. Y.X., vystupujúc v jej mene, Mgr. Ing. Mgr. G. G. ako údajný predseda predstavenstva a JUDr. U. M. ako údajný člen predstavenstva dňa 4. júna 2009 v Českej republike na ul. Václavské námestie 33 v Prahe 1 súdnej exekútorke JUDr. B. U. a konateľovi obchodnej spoločnosti I. F., X. H.E.. preukázali svoje oprávnenie konať za spoločnosť S. Y.X.. predložením listiny označenej ako „Zápisnica z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti S. Y.X., konaného 29. apríla 2009 v rekreačnom stredisku Q. U. - Hotel U.“, napriek svojej vedomosti, že :

- na konanie mimoriadneho valného zhromaždenia neboli splnené zákonné podmienky,
- doručením mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky dňa 23. apríla 2009 došlo tohto dňa zo zákona k odkladu vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 36 Cbr/14/2008 z 30. marca 2009, pričom skutočnosť, že sa tak stalo zo zákona, zamĺčali súdnej exekútorke i konateľovi spoločnosti I. F., X..H.E., na základe čoho prítomná notárka odmietla osvedčiť

priebeh mimoriadneho valného zhromaždenia - nejednalo sa preto o mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti S. Y.X., pričom túto skutočnosť obžalovaní rovnako zamlčali súdnej exekútorke i konateľovi spoločnosti I. F., X.H.E..

- rozhodnutia na mimoriadnom valnom zhromaždení neboli schválené akcionárom spoločnosti S. Y.X..
- Slovenskou republikou, v zastúpení Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, ktorý ako jediný preukázal oprávnenie vykonávať na mimoriadnom valnom zhromaždení práva akcionára v súlade so zákonom a stanovami spoločnosti S. Y.X..
- Mgr. Ing. Mgr. G. G. sa nestal predsedom predstavenstva a JUDr. U. M. sa nestal členom predstavenstva spoločnosti S. Y.X..

a následne podpísali Exekútorský zápis č. Exz 109/2009, v ktorom spoločnosť S. Y.X. uznala neexistujúci dlh voči I. F., X. H.E. vo výške 12.684.021,81 Eur a zaviazala sa zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 300.000,- Eur, ak nebude dlžná čiastka uhradená do 10. júna 2009 a súhlasila s priamou vykonateľnosťou exekútorského zápisu, ak dlh nebude zaplatený do 10. júna 2009, čo malo za dôsledok vedenie exekúcie na majetok spoločnosti S. Y.X., keďže na základe tohto exekučného titulu bola na návrhy I. F., X. H.E. Obvodným súdom pre Prahu 2 uznesením z 20. augusta 2009, č. k. 20 Nc 1254/2009-13 nariadená exekúcia na majetok spoločnosti S. Y.X. na uspokojenie pohľadávky v čiastke 12.684.021,81 Eur, ktorá bola uznesením Mestského súdu v Prahe z 28. augusta 2013, č. k. 39 Co 165/2010-985 zastavená, v dôsledku čoho zdržaná platby od spoločnosti S. Y.X. vo výške 12.684.021,81 spoločnosti I. F., X. H.E. poukázané neboli a Obvodným súdom pre Prahu 2 uznesením z 2. apríla 2010, č. k. 20 EXE 572/2010-8, nariadená exekúcia na majetok spoločnosti S. Y. X. na uspokojenie pohľadávky v čiastke 300.000,- Eur, pričom zdržaná platby v uvedenej výške spoločnosti I. F., X. H.E. taktiež poukázané neboli,

2/ spoločne predstierajúc, že sú oprávnení konať v mene obchodnej spoločnosti S. Y.X. vystupujúc v jej mene, Mgr. Ing. Mgr. G. G. ako údajný predseda predstavenstva a JUDr. U. M. ako údajný člen predstavenstva 4. júna 2009 v Českej republike na ul. Václavské námestie 33 v Prahe 1 súdnej exekútorke JUDr. B. U. a konateľom obchodnej spoločnosti Z. F. F. X. preukázali svoje oprávnenie konať za spoločnosť S. Y.X. predložením listiny označenej ako „Zápisnica z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti S. Y.X., konaného 29. apríla 2009 v rekreačnom stredisku Q. U. - Hotel U.“, napriek svojej vedomosti, že :

- na konanie mimoriadneho valného zhromaždenia neboli splnené zákonné podmienky,
- doručením mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky s návrhom na odklad vykonateľnosti na Najvyšší súd Slovenskej republiky 23. apríla 2009 došlo tohto dňa zo zákona k odkladu vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 36 Cbr 14/2008 z 30. marca 2009, pričom skutočnosť, že sa tak stalo zo zákona, zamlčali súdnej exekútorke i konateľom spoločnosti Z. F. F. X., na základe čoho prítomná notárka odmietla osvedčiť priebeh mimoriadneho valného zhromaždenia - nejednalo sa preto o mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti S. Y.X., pričom túto skutočnosť obžalovaní rovnako zamlčali súdnej exekútorke i konateľom spoločnosti Z. F. F. X.,
- rozhodnutia na mimoriadnom valnom zhromaždení neboli schválené akcionárom spoločnosti S. Y.X..
- Slovenskou republikou, v zastúpení Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, ktorý ako jediný preukázal oprávnenie vykonávať na mimoriadnom valnom zhromaždení práva akcionára v súlade so zákonom a stanovami spoločnosti S. Y. X.,
- Mgr. Ing. Mgr. G. G. sa nestal predsedom predstavenstva a JUDr. U. M. sa nestal členom predstavenstva spoločnosti S. Y.X..

a následne podpísali Exekútorský zápis č. Exz 110/2009, v ktorom spoločnosť S. Y.X. uznala neexistujúci dlh voči Z. F. F. X. vo výške 179.250,69 Eur a zaviazala sa zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10.000,- Eur, ak nebude uznaná dlžná čiastka uhradená do 10. júna 2009 a súhlasila s priamou vykonateľnosťou exekútorského zápisu, ak dlh nebude zaplatený do 10. júna 2009, čo malo za dôsledok vedenie exekúcie na majetok spoločnosti S. Y.X., keďže na základe tohto exekučného titulu bola na návrh Z. F. F. X. Obvodným súdom pre Prahu 2 uznesením zo 16. decembra 2009, č. k. 20 Nc 2391/2009-27, nariadená exekúcia na majetok spoločnosti S., Y.X. na uspokojenie pohľadávky Z. F. F. X. v čiastke 179.250,69 Eur a zmluvnej pokuty vo výške 10.000,- Eur, ktorá bola uznesením

Obvodného súdu pre Prahu 2 z 25. augusta 2010, č. k. 20 Nc 2391/2009-387 v spojení s uznesením Mestského súdu v Prahe zo 7. marca 2011, č. k. 39 Co 365/2010 zastavená, v dôsledku čoho zadržané platby od spoločnosti S. Y.X.. vo výške 189.250,69 Eur spoločnosti Z. F. F. X. poukázané neboli, pričom týchto skutkov sa dopustili s cieľom obohatenia obchodných spoločností I. F., X..H.E. a Z. F. F. X., ako aj Q. X., X..H.E. a prepojených právnických osôb a fyzických osôb dlhodobo sa prezentujúcich ako akcionári spoločnosti S. Y.X.. a to ku škode obchodnej spoločnosti S. Y.X.. v celkovej výške 13.173.272,50 Eur.

Súd prvého stupňa za to obvinenému JUDr. U. M. uložil podľa § 221 ods. 4, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia [§ 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Tr. zák.]. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranný dohľad.

Súčasne súd prvého stupňa obvineného JUDr. U. M. (spolu s obvineným Mgr. Ing. Mgr. G. G.G.) podľa § 285 písm. g) Tr. por. oslobodil spod skutku č. 3 obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) z 23. júla 2012, č. k. VII/2 Gv 233/09-98 pre skutok kvalifikovaný ako čiastkový útok pokračovacieho pokusu obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1, § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., ktoré sa mali dopustiť tak, že

po vzájomnej dohode predstierajúc, že sú oprávnení konať v mene obchodnej spoločnosti S., Y.X.. vystupujúc v jej mene, Mgr. Ing. Mgr. G.I. G.Š. ako údajný predseda predstavenstva a JUDr. U. M. ako údajný člen predstavenstva dňa 4. júna 2009 v Českej republike v Prahe na bližšie nezistenom mieste bez právneho dôvodu vystavili vlastnú zmenku za S., Y.X.. na rad obchodnej spoločnosti I. F., X..H.E. na zmenkovú sumu 12.984.000,- Eur splatnú 25. júna 2009 v Brne, čím S., Y.X.. zaviazali k zaplateniu zmenkovej sumy, ktorú I. F., X..H.E. uplatnila 19. marca 2010 na Krajskom súde v Brne Návrhom na vydanie zmenkového platobného rozkazu na zmenkovú sumu 12.984.000,- Eur s príslušenstvom, nakoľko jej nebola zaplatená, pričom uznesením Krajského súdu v Brne z 2. septembra 2010, č. k. 21 Cm 88/2010-20, bolo konanie z dôvodu späťvzatia návrhu zastavené, v dôsledku čoho k zaplateniu vymáhanej zmenkovej sumy vo výške 12.984.000,- Eur spoločnosťou S., Y.X.. nedošlo,

pretože prokurátor na hlavnom pojednávaní pre tento skutok ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2 Tr. por.

Súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodenú spoločnosť S., Y.X.. so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený odvolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 9. januára 2019, sp. zn. 3 To 11/2016 podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal obvinený, prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Michala Ellingera, dovolanie a doplnenie dovolania, ktoré oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), d), g), i) Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v dovolaní podrobne zopakoval svoju odvolaciu argumentáciu s tým, že namietol verejnoprávny zásah do súkromného vzťahu, keď štát napomáhal štátnej obchodnej spoločnosti trestným konaním v čase, keď prebiehajú občianskoprávne konania. Skutkové vety vychádzali z občianskoprávnych sporov obchodných spoločností, ktoré nie sú právoplatne ukončené. Na preukázanie skutočnosti, že podstatou konania je občianskoprávny spor, poukázal na niektoré časti odôvodnenia

rozsudku súdu prvého stupňa. Podľa obvineného orgány činné v trestnom konaní naformulovali skutkovú vetu tak, aby formálne zodpovedala skutkovej podstate trestného činu podvodu a tomu sa prispôbilo dokazovanie. Pritom nebola preukázaná subjektívna stránka skutkovej podstaty daného trestného činu, ani skutočnosť, že obvinení mali iného uviesť do omylu, a to zamlčaním informácie súdnej exekútorke a konateľovi spoločnosti I. F. X..H.E.. o odklade vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I z 30. marca 2009, sp. zn. 36CbR/14/2008. Obvinený zároveň uviedol, že je potrebné prihliadať na skutočnosť, že 9. októbra 1998 boli v Stredisku cenným papierov a.s. v zozname akcionárov vedení aj siedmi minoritní akcionári, ktorých vlastníctvo akcií potvrdzujú právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov a ústavného súdu. Slovenská republika (MH SR) sa stala 100 %-ným vlastníkom akcií S.-J. po pochybnom odkúpení 49% akcií V. C. W..Q.. Ministerstvo hospodárstva od roku 2009 odmieta spoločnosti S. predložiť kúpnopredajnú zmluvu s odôvodnením, že ide o utajovanú skutočnosť. K machináciám došlo aj pri skartovaní hromadnej akcie, ktorá bola v čase konania mimoriadneho valného zhromaždenia uložená v londýnskej banke ako ručná záloha. Pracovníci podpísaní na skartačnom protokole (I., O.) neboli vypočutí. Súd prvého stupňa taktiež nezahrnul do skutkového zistenia skutočnosti vyplývajúce z uznesenia Okresného súdu Bratislava I z 30. marca 2009, sp. zn. 36CbR/14/2008, Sa 507/B. Na základe tohto zákonného rozhodnutia zvolal S. Y.X.. mimoriadne valné zhromaždenie a Mgr. Ing. Mgr. G. konal v intenciách uznesenia. Protikladné postupy zo strany účastníkov sporu nemôžu mať relevanciu trestnej zodpovednosti. Obvinený sa na zasadnutí zúčastnil ako hosť, pričom prehľad zúčastnených osôb (predseda predstavenstva, člen predstavenstva, člen dozornej rady S.-J., právny zástupca MH SR) ilustruje nemožnosť kreovania úmyselného zavinienia obvinených.

V ďalšej časti dovolania obvinený citoval z rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré v obchodných sporoch judikovali v prospech siedmich minoritných spoločností. Na podporu svojich tvrdení poukázal aj na ustúpenie od obžaloby zo strany prokurátora vo vzťahu ku skutku č. 3 (čiastkový pokračovací skutok).

Súdy nižšieho stupňa pochybili, keď nevykonali všetky dôkazy navrhnuté obvineným, ktoré by objasnili žalovaný skutok a preukázali jeho obhajobu. Trestného činu sa nedopustil, konal v rámci obchodno-právnych a občiansko-právnych vzťahov. Nakoľko konal v súlade s rozhodnutiami súdov, nemožno tvrdiť, že mal podvodný úmysel. V priebehu konania nebolo dokázané, že by sa s Mgr. Ing. Mgr. G. dohodol, pričom preukázanie dohody údajných spolupáchateľov je základnou materiálnou podmienkou ustálenia viny formou spolupáchateľstva. S ohľadom na princíp teritoriality (k spáchaniu skutkov malo dôjsť v Česku) bolo trestné stíhanie na území Slovenskej republiky neprípustné. Súd pri rozhodovaní ignoroval skutkový a právny stav, ktorý existoval v čase spáchania skutkov, kladených mu za vinu, tento si prispôboval. Odôvodnenie rozsudku poukazuje na rozhodnutia, ktoré v čase spáchania skutkov neexistovali, čo spôsobilo nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov nižšieho stupňa. Ignorovaním návrhov na vykonanie dôkazov tiež došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu, ktoré vyústilo do toho, že skutkový stav nebol spoľahlivo zistený. Celé konanie má podklad v obchodno-právnych sporoch, ktorým trestné súdy dostatočne nerozumeli a pri rozhodovaní nekriticky prebrali nepodložené tvrdenia z obžaloby bez toho, aby si o podstatných otázkach urobili náležité predbežné posúdenia. Uvedené pochybenia spôsobili nezákonnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa obvineného neboli splnené podmienky na vykonanie verejného zasadnutia z 9. januára 2019. Zo znaleckých posudkov vyplývala podstatnou mierou znížená ovládacia schopnosť obvineného. Znalci účasť obvineného na verejnom zasadnutí neodporúčali, pričom v čase konania verejného zasadnutia bol hospitalizovaný na psychiatrii. Preto nemohol platne a účinne udeliť súhlas na konanie verejného zasadnutia vo svojej neprítomnosti.

Na záver poukázal na to, že o otázke vlastníctva akcií S. stále rozhodujú všeobecné súdy (nálež IV. ÚS 60/2010), preto je vylúčené, aby bol právoplatne uznaný vinným. Odvolací súd odvolanie riadne neprejednal, keď napadnutý rozsudok nepodrobil prieskumu v zmysle zákona. Skutky nemali charakter podvodu, nakoľko je vylúčené, aby súd alebo exekútor mohli byť uvedení do omylu. Vo vzťahu k omylu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 11 Tdo 229/2004.

Dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v citovanom zákonom ustanovení v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie najvyššieho súdu a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. špecializovanému trestnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V doplnení dovolania, podaného obhajcom obvineného, uviedol, že obvinený sa práva zúčastniť sa verejného zasadnutia vzdal vopred bez toho, aby bol o termíne konania upovedomený a riadne naň predvolaný. V čase konania verejného zasadnutia bol navyše hospitalizovaný v psychiatrickej liečebni. Prehlásenie o vzdaní sa práva účasti na všetkých termínoch verejných zasadnutí podpísal pred predvolaním. Toto prehlásenie je neúčinné, pričom ho urobil z dôvodu eliminácie väzby, do ktorej bol napriek zdravotnému stavu vzatý. Vzhľadom na jeho zdravotný stav mal konajúci súd vyhodnocovať, či bolo možné ho postaviť pred súd, bol schopný chápať zmysel trestného konania, resp. chápe obsah svojich procesných práv a dôsledkov vzdania sa. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu z 22. septembra 2015, sp. zn. 2 Tdo 53/2015, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2016 pod č. 20.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. zaslal rovnopisy dovolania a doplnenia dovolania (na základe pokynu najvyššieho súdu v prípise o vrátení spisu ako predčasne predloženého z dôvodu odstránenia viacerých nedostatkov) na vyjadrenie prokurátorovi a poškodenej spoločnosti S., Y..X., ktorí na ne nereagovali.

Obvinený podaním z 28. októbra 2019, doručeným najvyššiemu súdu 30. októbra 2019, oznámil odvolanie plnej moci obhajcovi JUDr. Michalovi Ellingerovi a udelenie plnej moci advokátskej kancelárii Záhoráková & Partners, s.r.o., zastúpenej konateľkou Mgr. Renátou Záhorákovou. Oznámenie o odvolaní plnej moci bolo dovolaciemu súdu 13. novembra 2019 doručené aj zo strany obhajcu JUDr. Michala Ellingera.

Novozvolená obhajkyňa Mgr. Renáta Záhoráková v dňoch 9. - 10. januára 2019 nahliadla do spisu. Doplnenie dovolania alebo vyjadrenie k podaniam pôvodného obhajcu nepodala.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom zvoleného obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., § 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., čiže nie je daný dôvod na postup podľa § 382 písm. a), b), d), e), f) Tr. por., avšak dovolací súd zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť, pretože nie je dôvodné.

Najvyšší súd na úvod poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných väd. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (bližšie vid' R 120/2012).

Obvinený vyvodzoval porušenie práva na obhajobu z nevykonania navrhnutých dôkazov. Takúto

námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (ani žiadneho iného). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Tr. por.) [bližšie R 116/2014-I].

V nadväznosti na to je potrebné poukázať na skutočnosť, že súd prvého stupňa akceptoval množstvo návrhov na dokazovanie, resp. jeho doplnenie (vrátane návrhu obvineného). Ostatné návrhy procesných strán podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol. Na hlavnom pojednávaní konanom 6. mája 2014 obhajca obvineného vyhlásil, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Následne predseda senátu prvého stupňa vyhlásil dokazovanie podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku za skončené (č. l. 6057). Z dôvodu následného doplnenia dokazovania podľa § 276 ods. 1 Tr. por. predseda senátu na hlavnom pojednávaní konanom 17. februára 2015 dal procesným stranám možnosť navrhnúť ďalšie dôkazy. Nakoľko žiadne návrhy neboli, dokazovanie vyhlásil za skončené (č. l. 6313). Obvinený v rámci doplnení odvolania trval na vykonaní dôkazov, ktorými sa podľa neho súd prvého stupňa nezaoberal, resp. ich nedôvodne odmietol (bod X. podania z 2. októbra 2015) a zároveň navrhol vykonať znalecké dokazovanie k jeho psychickému stavu (č. l. 6929, 7033). Odvolací súd ešte pred návrhom obvineného dal vypracovať znalecký posudok znalcom z odboru psychiatria (č. l. 7238 - 7274, 7281 - 7285). Na verejnom zasadnutí konanom 9. januára 2019, so skôr udeleným súhlasom obvineného, bol prečítaný znalecký posudok, jeho doplnenie, odborné vyjadrenie odbornej konzultantky (súčasť znaleckého posudku) a boli oboznámené ďalšie listinné dôkazy (č. l. 7474 -7475). K zvyšným návrhom odvolací súd poukázal na ich odmietnutie súdom prvého stupňa. Nakoľko procesné strany nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, odvolací súd vyhlásil dokazovanie za skončené a udelil slovo na konečné návrhy (č. l. 7475 - 7476).

Odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže medzi práva obvineného nepatrí vyhovenie všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súdoch zväziť, či navrhnutý dôkaz považujú za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospejú k negatívnemu výsledku, sú povinné rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Dovolací súd z predloženého spisu pritom zistil, že súdy nižšieho stupňa sa zaoberali navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli návrhy súdom prvého stupňa zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením (k postupu odvolacieho súdu sa dovolací súd vyjadruje nižšie). Dôvodnosť odmietnutia však dovolací súd nebol oprávnený skúmať.

Obdobný názor zastáva aj ústavný súd. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (uznesenie ústavného súdu z 31. augusta 2004, sp. zn. IV. ÚS 252/04). Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchu svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonanie ním navrhovaných dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené (uznesenie ústavného súdu z 11. júla 2012, sp. zn. II. ÚS 258/2012).

K porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom nedošlo ani postupom odvolacieho súdu, ktorý formálne neodmietol návrhy z bodu X. podania z 2. októbra 2015 (formulované na str. 94 rozsudku súdu prvého stupňa). S týmito sa vyrovnal odkazom na rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý navrhované dôkazy odmietol, pretože sa týkali okolností už nepodstatných pre rozhodnutie súdu (k tomu pozri R 43/2018-II).

Pokiaľ ide o nevyrovnanie sa s návrhom na vypočutie pracovníkov podpísaných na skartačnom

protokole (I., O.), námietka obvineného s ohľadom na judikatúru najvyššieho súdu nie je dôvodná.

Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (R 116/2014-III).

Obhajca obvineného netrval v konaní pred súdmi nižšieho stupňa na vykonaní tohto dôkazu, keď na hlavnom pojednávaní, ako aj verejnom zasadnutí uviedol, že nemá ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. V dôsledku jeho prejavov nastala fikcia spät'vzatia všetkých dovtedy navrhnutých a nevykonaných dôkazov. Nad rámec je potrebné poznamenať, že návrh na výsluch svedkov bol pôvodne prednesený obvineným Mgr. Ing. Mgr. G. G.. Obvinený JUDr. U. M. ho prezentoval až v odvolacom konaní, s poukazom na nevyrovnanie sa s ním súdom prvého stupňa.

Rovnako porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nie je ani obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (bližšie viď R 7/2011). Z uvedeného teda vyplýva, že pod porušenie práva na obhajobu nepatrí hodnotenie a rozsah vykonaného dokazovania súdmi nižšieho stupňa. Je iba na úvahe súdov nižšieho stupňa posúdiť, či pre rozhodnutie vo veci potrebujú vykonať konkrétny dôkaz. Dovolací súd do toho zasahovať nemôže.

Obvinený ďalej namietal konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti, čím malo byť súčasne porušené jeho právo na obhajobu.

Pre správnu subsumpciu námietky považuje dovolací súd za potrebné ozrejmiť vzájomnú konkurenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Obsahom práva na obhajobu, ktoré je prvkom spravodlivého procesu, je aj možnosť vznášať osobne a tiež prostredníctvom obhajcu námietky proti prvostupňovému rozsudku na odvolacom súde.

Odňatie tejto možnosti vykonaním verejného zasadnutia bez prítomnosti obvineného, pre ktorý postup neboli splnené zákonné podmienky, napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. Uvedený nezákonný postup v sebe ale zároveň zahŕňa aj zásadné porušenie práva na obhajobu, a preto v takom prípade neprichádza do úvahy záver o naplnení dovolacieho dôvodu aj podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. z dôvodu, že v uvedenej situácii je ustanovenie § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. v pomere špeciality k § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (R 6/2011).

Konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného je teda možné namietat' výlučne v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por.

V zmysle ustanovenia § 293 ods. 3 Tr. por. sa verejné zasadnutie koná za prítomnosti obvineného.

Podľa § 293 ods. 5 Tr. por. verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného aj vtedy, ak mu upovedomenie o verejnom zasadnutí bolo riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok uvedených v § 292 ods. 5.

Podľa § 293 ods. 6 Tr. por. verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak je obvinený vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje desať rokov.

Podľa § 293 ods. 7 Tr. por. ustanovenie odseku 6 sa nepoužije, ak sa obvinený odmietol zúčastniť verejného zasadnutia alebo výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

V prejednávanej trestnej veci ide o pokus obzvlášť závažného zločinu, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody v rozpätí 10 až 15 rokov (podľa § 14 ods. 2 Tr. zák. pokus trestného činu je trestný podľa trestnej sadzby ustanovenej na dokonaný trestný čin). Vzhľadom na ustanovenie § 293 ods. 6 Tr. por. sa v takom prípade nemôže konať verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného, ibaže by požiadal o konanie v neprítomnosti podľa § 293 ods. 7 Tr. por. V zmysle judikátu R 20/2016 je však takáto žiadosť relevantná až po upovedomení o konaní verejného zasadnutia, resp. predvolaní na zasadnutie.

Zo spisového materiálu vyplýva, že predsedníčka senátu odvolacieho súdu 11. decembra 2018 určila termín verejného zasadnutia na 9. januára 2019 (č. l. 7400). Termín bol opísaný a vyexpedovaný 12. decembra 2018. Okrem poštového doručovania zásielok, boli procesným stranám (s výnimkou splnomocneného zástupcu poškodeného) zaslané upovedomovania o termíne aj prostredníctvom faxu, resp. mailom. Obvinenému bolo upovedomenie zaslané faxom do Ústavu na výkon väzby v Bratislave dokonca dvakrát, a to 12. decembra 2018 a 13. decembra 2018 (č. l. 7406, 7412). Súčasťou upovedomenia bolo poučenie, že prítomnosť obvineného na verejnom zasadnutí nie je nevyhnutná a verejné zasadnutie môže byť v zmysle ustanovenia § 293 ods. 7 Tr. por. vykonané v neprítomnosti.

Obvinený podaním z 12. decembra 2018, doručeným najvyššiemu súdu 13. decembra 2018, požiadal v zmysle § 293 ods. 7 Tr. por. o konanie všetkých verejných zasadnutí vo svojej neprítomnosti (č. l. 7424 - 7425). Dňa 17. decembra 2018 sa najvyššiemu súdu vrátila fotokópia upovedomenia o verejnom zasadnutí obvineného s vyznačením, že obvinený si upovedomenie prevzal 12. decembra 2018 a nechce sa verejného zasadnutia zúčastniť (č. l. 7435).

Z uvedeného je zrejmé, že obvinený mal vedomosť o termíne verejného zasadnutia, určeného na 9. januára 2019. Aj v prípade, že by prehlásenie o vzdaní sa práva účasti na všetkých verejných zasadnutiach spísal skôr, ako prevzal upovedomenie, nebolo by možné konštatovať porušenie jeho práv, keďže priamo na upovedomení vyjadril svoju vôľu sa verejného zasadnutia nezúčastniť. Aplikácia judikátu R 20/2016, na ktorý poukázal obhajca obvineného, preto neprichádzala do úvahy.

Pokiaľ ide o spôsobilosť obvineného udeliť účinný súhlas s konaním v neprítomnosti, dovolací súd poukazuje na záver znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva a farmácie - odvetvie psychiatria MUDr. Y. F., že obvinený je schopný chápať a aj chápe zmysel trestného konania (č. l. 7261). Znalecký posudok bol pritom vypracovaný na žiadosť odvolacieho súdu za účelom zistenia možnosti obvineného zúčastniť sa verejného zasadnutia.

Navyše, obvinený v čase udelenia súhlasu nebol hospitalizovaný v psychiatrickom zariadení, na verejnom zasadnutí bol zastúpený 2 obhajcami, ktorí prejav vôle obvineného nespochybnili a nenamietli konanie zasadnutia v jeho neprítomnosti napriek vedomosti, že sa v čase konania zasadnutia nachádzal v psychiatrickej nemocnici (o čom obhajkyňa JUDr. Júlia Vštenická predložila odvolaciemu súdu potvrdenie). Súčasne neušlo pozornosti dovolacieho súdu, že obvinený niekoľkokrát žiadal o konanie hlavného pojednávania, resp. jeho časti (vrátane hlavného pojednávania, na ktorom boli prezentované záverečné reči) v neprítomnosti aj súd prvého stupňa (č. l. 5389, 5622, 5610, 5738, 5831, 5877, 5958, 6021, 6192, 6272).

Vzhľadom na uvedené vyznieva argumentácia obvineného tendenčne, v snahe dosiahnuť zrušenie právoplatných rozhodnutí z akýchkoľvek dôvodov.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. je potrebné podotknúť, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, ale len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Obvinený v dovolaní nešpecifikoval dôkazy, ktoré mali byť vykonané nezákonným spôsobom, preto sa dovolací súd týmto dovolacím dôvodom bližšie nezaoberal.

V nadväznosti na uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že dovolanie z citovaného dôvodu možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Pokiaľ ide o princíp ultima ratio (posledný, krajný prostriedok), t. j. prednostné použitie prostriedkov nápravy z oblasti netrestného práva pred kriminalizáciou, tento princíp v danom prípade nebol aplikovateľný. Ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku (...) [R 96/2014].

K predmetnej námietke sa podrobným spôsobom vyjadril aj odvolací súd. Dovolací súd sa s názormi prezentovanými na str. 21-22 uznesenia stotožnil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Vo vzťahu k obvineným namietanej absencii subjektívnej stránky trestného činu, z ktorého bol uznaný za vinného, je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní naplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty

trestného činu je dovolací súd taktiež viazaný skutkom ustáleným súdmi nižšieho stupňa v skutkovej vete rozhodnutia. Navyše nedostatok subjektívnej stránky trestného činu ani nie je možné namietať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (ani žiadneho iného). Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (R 3/2011-III). Nad rámec dovolací súd poznamenáva, že k úmyslu obvineného sa opätovne podrobne vyjadril súd prvého stupňa (str. 72-76, 97 rozsudku), ako aj odvolací súd (str. 23 uznesenia).

Uvedením do omylu je konanie páchatel'a (aj v podobe opomenutia alebo konkludentného konania), ktorým predstiera okolnosti nesúladne so skutočným stavom veci. Konanie môže smerovať proti poškodenému, ako aj inej osobe. Omylom sa rozumie rozdiel medzi skutočnosťou a predstavou s tým, že sa môže týkať aj budúcej skutočnosti, avšak páchatel' musí o omyle iného vedieť už v čase obohatenia.

Z obsahu skutkovej vety (v zmysle R 22/2015 postačí, ak je „uvedenie do omylu“ ako kvalifikačný moment vyjadrený v skutkovej vete s obsahovou určitosťou) vyplýva, že obvinenému sa kládlo za vinu uvedenie do omylu konateľov spoločností I. F., X..H.E. a Z. F. F. X., ako aj súdnej exekútorky, nie súdu. Spôsob, akým obvinený (spolu s obvineným Mgr. Ing. Mgr. G. G.) uviedli tieto osoby do omylu je rozpísaný na str. 98 rozsudku súdu prvého stupňa, pričom ide o skutkovú okolnosť rezultujúcu z vykonaného dokazovania, ktoré dovolací súd nemôže preskúmať. Nad rámec len dovolací súd dodáva, že v danom prípade nebolo rozhodujúce, či exekútorka, ako osoba uvedená do omylu, sa tak aj subjektívne cítila (navyše, ak ani nemala postavenie poškodeného, ktorým bola spoločnosť S., Y..X..).

Ani ďalšie námietky obvineného (napr. nepreukázanie dohody ako podmienky na spáchanie trestného činu spolupáchatel'stvom, údajné vlastníctvo akcií minoritnými akcionármi, atď.) dovolací súd nemohol preskúmať, keďže smerovali k posúdeniu skutkového stavu zisteného súdmi prvého a druhého stupňa. S výnimkou dovolania podaného ministrom spravodlivosti v zmysle ustanovenia § 371 ods. 3 Tr. por. sú okolnosti vychádzajúce z vykonaného dokazovania vylúčené z prieskumného oprávnenia dovolacieho súdu (vrátane hodnotenia dôkazov). Nad rámec dovolací súd len poznamenáva, že všetkými námietkami prezentovanými obvineným v dovolaní sa vyčerpávajúcim spôsobom zaoberali súdy nižšieho stupňa (vrátane poukazu na právoplatné rozhodnutia, ktorými malo byť vyriešené sporné vlastníctvo akcií).

Pokiaľ ide o princíp teritoriality, s týmto sa súd vyrovnal už v rámci námietok prezentovaných obvineným Mgr. Ing. Mgr. G. G. v konaní pred súdom prvého stupňa (str. 94 rozsudku). Dovolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že v prejednávanej trestnej veci bola daná územná pôsobnosť Trestného zákona [§ 3 ods. 2 písm. b) Tr. zák.]. Súčasne sa trestné stíhanie obvineného mohlo viesť v Slovenskej republike aj na základe osobnej pôsobnosti Trestného zákona (§ 4 Tr. zák.), keďže obvinený je občanom Slovenskej republiky.

Z uvedeného je zjavné, že v rozsahu námietok obvineného JUDr. U. M. neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.